

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

nr. 215.959 van 24 oktober 2011

in de zaak A. 196.623/IX-6815

In zake: Remi ZEEUWS
wonend te 3040 Huldenberg
Nijvelsebaan 31 A
alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen:

het BRUSSELS HOOFDSTEDELIJK GEWEST,
vertegenwoordigd door de Brusselse Hoofdstedelijke Regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Patrick Peeters en Thomas Dreier
kantoor houdend te 1000 Brussel
Terhulpsessesteenweg 120
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 1 juni 2010, strekt tot de nietigverklaring van:

- “- de beslissing van 14 april 2010 van de Staatssecretaris van het openbaar ambt houdende de onbevoegdheidsverklaring van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering om uitvoering te geven aan het arrest nr. 196.015 [...]
- het besluit van 4 mei 2010 van Minister Cerexhe waarbij de Brusselse Hoofdstedelijke Regering onbevoegd wordt verklaard om uitvoering te geven aan het arrest nr. 196.015.”

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Adjunct-auditeur Joke Goris heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 10 oktober 2011.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

De verzoeker en advocaat Thomas Dreier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marc Lefever heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is attaché (rang A1) bij het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

3.2. Bij ordonnantie van 10 februari 2000 wordt een “Raad voor het Wetenschapsbeleid van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest” (hierna: Raad voor het Wetenschapsbeleid) opgericht. Artikel 10, tweede lid, van deze ordonnantie bepaalt aanvankelijk dat de Raad “beroep [kan] doen op een wetenschappelijke en administratieve cel die rechtstreeks verbonden is aan de Secretaris-Generaal van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest”.

In de loop van januari 2002 wordt een vacature bekendgemaakt voor de functie van secretaris van de Raad voor het Wetenschapsbeleid. Deze functie is van het niveau “eerste attaché” (rang A2).

Onder meer de verzoeker en Paul Van Snick stellen zich kandidaat.

Slechts drie kandidaten nemen deel aan de selectieproef. Na afloop daarvan verklaart de Brusselse Gewestelijke Dienst voor Arbeidsbemiddeling, die instond voor de organisatie van deze proef, de verzoeker en Paul Van Snick geschikt voor de functie.

Beiden worden vervolgens uitgenodigd voor een gesprek met een jury.

Op basis van de resultaten van de selectieproef en de bevindingen van het gesprek met de kandidaten, besluit de jury op 21 maart 2002 om Paul Van Snick voor te dragen voor de functie.

Op 30 mei 2002 beslist de Brusselse Hoofdstedelijke Regering om Paul Van Snick aan te wijzen tot secretaris van de Raad voor het Wetenschapsbeleid van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

De voornoemde kandidaat wordt bij arbeidsovereenkomst van 28 juni 2002 aangeworven.

3.3. Op 26 juni 2003 wordt de ordonnantie houdende oprichting van het Instituut ter Bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel (hierna: IWOIB) afgekondigd. Artikel 4, § 1, van deze ordonnantie belast het IWOIB onder meer met de waarneming van het secretariaat en de steun aan de werkzaamheden van de Raad voor het Wetenschapsbeleid. Krachtens artikel 11 van de ordonnantie worden de personeelsleden van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest van rechtswege naar het IWOIB overgeplaatst, rekening houdend met de taken die ze binnen het ministerie uitoefenen.

Bij besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 24 juni 2004 tot regeling van de overgang van personeelsleden van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest naar het IWOIB worden een aantal met name genoemde statutaire en contractuele personeelsleden overgeheveld van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest naar het genoemde Instituut. Artikel 2 heeft betrekking op twee contractuele personeelsleden, waaronder Paul Van Snick. Het voormelde besluit wordt bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 20 augustus 2004.

3.4. De verzoeker dient op 18 oktober 2002 en 18 oktober 2004 bij de Raad van State beroepen tot nietigverklaring in, respectievelijk tegen de beslissing van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 30 mei 2002 waarbij Paul Van Snick wordt aangewezen als eerste attaché voor een expertbetrekking van secretaris van de Raad voor het Wetenschapsbeleid, en tegen artikel 2 van het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 24 juni 2004 tot regeling van de overgang van personeelsleden van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest naar het IWOIB, voor zover Paul Van Snick daarbij wordt overgeheveld van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest naar het genoemde Instituut.

Bij arrest nr. 196.015 van 14 september 2009 vernietigt de Raad van State de voormelde beslissing van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 30 mei 2002 waarbij Paul Van Snick wordt aangewezen tot eerste attaché voor een expertbetrekking van secretaris van de Raad voor het Wetenschapsbeleid. Het middel waarin de verzoeker aanvoert dat de betrekking van secretaris van de Raad voor het Wetenschapsbeleid niet kan worden gekwalificeerd als een “bijkomende of specifieke opdracht” die contractueel kan worden toegewezen overeenkomstig artikel 2 van het koninklijk besluit van 22 december 2000 tot bepaling van de algemene principes van het administratief en geldelijk statuut van de rijksambtenaren die van toepassing zijn op het personeel van de diensten van de Gemeenschaps- en Gewestregeringen en van de Colleges van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie en van de Franse Gemeenschapscommissie, alsook op de publiekrechtelijke rechtspersonen die ervan afhangen, wordt gegrond bevonden.

Het voormelde arrest vernietigt, als gevolgakte, tevens artikel 2 van het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 24 juni 2004 tot regeling van de overgang van personeelsleden van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest naar het IWOIB, voor zover dit artikel bepaalt dat Paul Van Snick wordt overgeheveld naar het genoemde Instituut.

3.5. Nog vóór het voormelde arrest van de Raad van State, is de arbeidsovereenkomst tussen de verwerende partij en Paul Van Snick beëindigd. Een nieuwe arbeidsovereenkomst werd op 30 juni 2004 gesloten tussen het IWOIB en Paul Van Snick, andermaal voor een functie van eerste attaché-expert.

Volgens inlichtingen verstrekt door de verwerende partij in de zaak A. 195.105/IX-6657 (zie hierna randnummer 3.6.) is Paul Van Snick evenwel niet langer aangewezen als secretaris van de Raad voor het Wetenschapsbeleid en is de desbetreffende betrekking sedert het vernietigingsarrest niet meer begeven.

3.6. Met een brief van 22 november 2009 maant de verzoeker, met verwijzing naar artikel 36 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, de staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Openbaar Ambt, aan om uitvoering te geven aan het arrest nr. 196.015 van 14 september 2009 en de aangevatte benoemingsprocedure af te sluiten door de twee vernietigde beslissingen door nieuwe te vervangen (zaak A. 195.105/IX-6657).

3.7. Wegens het stilzwijgen van de verwerende partij stelt de verzoeker op 4 januari 2010 bij de Raad van State een vordering in tot het opleggen van een dwangsom van 10.000 euro per dag dat de verwerende partij voort in gebreke blijft uitvoering te geven aan het arrest nr. 196.015 van 14 september 2009.

3.8. Met een brief van 14 april 2010 deelt de genoemde staatssecretaris aan de verzoeker mede:

“[...]

Zoals reeds werd opgemerkt [...], werd ingevolge artikel 4, § 1, van de ordonnantie van 26 juni 2003 houdende oprichting van het Instituut ter bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel (in werking getreden op 1 januari 2004), het IWOIB belast met de opdracht van waarneming van het secretariaat van de Raad voor het Wetenschapsbeleid.

Overeenkomstig artikel 10 van de ordonnantie van 10 februari 2000 houdende oprichting van een Raad voor het Wetenschapsbeleid van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, gewijzigd bij voormelde ordonnantie van 26 juni 2003, staat het IWOIB in voor het secretariaat en de ondersteuning van de werkzaamheden van de Raad.

Hieruit blijkt dat sinds de inwerkingtreding van de ordonnantie van 26 juni 2003 de functie van secretaris van de Raad voor het Wetenschapsbeleid gesitueerd is binnen het IWOIB en dat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest geen bevoegdheid heeft om uitvoering te geven aan het arrest nr. 196.105 [lees: 196.015] van de Raad van State.

[...]”

3.9. Bij arrest nr. 206.427 van 6 juli 2010 verwerpt de Raad van State de vordering tot het opleggen van een dwangsom, omdat uit de voormelde brief van 14 april 2010 blijkt dat de verwerende partij inmiddels een eindbeslissing heeft

genomen over de in 2002 opgestarte procedure tot toewijzing van de betrekking van secretaris van de Raad voor het Wetenschapsbeleid en aldus, daargelaten of deze eindbeslissing wettig is, alleszins een beslissing heeft genomen met betrekking tot het rechtsherstel waartoe het arrest nr. 196.015 van 14 september 2009 van de Raad van State haar verplicht.

Met het voorliggende beroep tot nietigverklaring betwist de verzoeker de wettigheid van “de beslissing van 14 april 2010 van de Staatssecretaris van het openbaar ambt houdende de onbevoegdheidverklaring van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering om uitvoering te geven aan het arrest nr. 196.015”. Dit is de eerste bestreden beslissing.

3.10. Met een brief van 28 april 2010 vraagt de verzoeker aan de staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Openbaar Ambt, om hem “in het kader van de formele motiveringsplicht” een afschrift te bezorgen van het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering waarin de beslissing dat deze regering onbevoegd is om uitvoering te geven aan het arrest nr. 196.015 van 14 september 2009 van de Raad van State wordt gemotiveerd.

Uit het dossier van de zaak blijkt niet dat deze brief is beantwoord.

3.11. Nadat hij kennis heeft gekregen van de aanmaning van de verzoeker van 22 november 2009, deelt de minister van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Wetenschappelijk Onderzoek, met een brief van 4 mei 2010 aan de verzoeker mede:

“[...]”

De Staatssecretaris van Openbaar Ambt van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest maakte ons uw ingebrekestelling van 22 november 2009 over om uitvoering te geven aan het arrest nr. 196.105 [lees: 196.015] van 14 september 2009 van de Raad van State. Bij dit arrest werd de aanwijzing van de heer Van Snick voor de functie van secretaris van de Raad voor het Wetenschapsbeleid en zijn overheveling naar het IWOIB vernietigd.

Nu het IWOIB belast werd met de opdracht van waarneming van het secretariaat van de Raad voor het Wetenschapsbeleid, is het bevoegd om uitvoering te geven aan het voormeld arrest.

Het IWOIB wenst u in te lichten dat binnen de personeelsformatie geen voltijdse functie voorzien is van secretaris van de Raad voor het Wetenschapsbeleid. Deze functie zal slechts deeltijds worden ingevuld.

Er werd dan ook besloten om deze functie niet vacant te verklaren, maar de taken van de secretaris te laten opnemen door een statutair personeelslid van het IWOIB.

[...]"

De verzoeker leest in deze brief een beslissing van de genoemde minister “waarbij de Brusselse Hoofdstedelijke Regering onbevoegd wordt verklaard om uitvoering te geven aan het arrest nr. 196.015”.

Dit is de tweede bestreden beslissing.

3.12. Met een brief van 11 mei 2010 vraagt de verzoeker aan de genoemde minister onder meer om hem een afschrift te bezorgen van het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering waarbij zij zich onbevoegd heeft verklaard om uitvoering te geven aan het arrest nr. 196.015 van 14 september 2009 van de Raad van State, alsook van het besluit van de rechtsopvolger van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering waarbij in de personeelsformatie van het IWOIB de functie van secretaris van de Raad voor het Wetenschapsbeleid werd opgenomen en van het besluit van diezelfde rechtsopvolger waarbij werd beslist geen uitvoering te geven aan het voormelde vernietigingsarrest.

De verzoeker wijst er voorts op dat hij zijn kandidatuur voor de functie van secretaris van de Raad voor het Wetenschapsbeleid handhaaft. Hij voegt eraan toe dat het feit dat het in de toekomst slechts om een deeltijdse functie zou gaan, geen probleem stelt aangezien hij als statutair ambtenaar belast kan worden met andere taken.

3.13. Met een brief van 23 juni 2010 antwoordt de minister hierop:

“[...]

De onbevoegdheid van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering om uitvoering te geven aan het arrest nr. 196.015 vloeit rechtstreeks voort uit artikel 10 van de ordonnantie van 10 februari 2000 houdende oprichting van een Raad voor het Wetenschapsbeleid van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Dit artikel bepaalt dat het IWOIB instaat voor het secretariaat en de ondersteuning van de werkzaamheden van de Raad voor het Wetenschapsbeleid.

De personeelsformatie van het IWOIB wordt niet vastgesteld door het IWOIB, maar door de Brusselse Hoofdstedelijke Regering (zie artikel 9 van het Besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 26 september 2002 houdende het administratief statuut en de bezoldigingsregeling van de ambtenaren van de instellingen van openbaar nut van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest). Dit is gebeurd bij Besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 18 december 2003 tot vaststelling van de personeelsformatie van het Instituut ter bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel.

Bij brief van 4 mei jl. werd u ingelicht dat de taken van de secretaris van de Raad voor het Wetenschapsbeleid zullen worden opgenomen door een statutair personeelslid van het IWOIB. Op die manier wordt uitvoering gegeven aan het arrest nr. 196.015.

Uw kandidatuur voor de functie van secretaris van de Raad voor het Wetenschapsbeleid zal niet weerhouden kunnen worden, gelet op de interne mobiliteitsregels van de instellingen van openbaar nut van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest (zie artikel 144 van het Besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 26 september 2002 houdende het administratief statuut en de bezoldigingsregeling van de ambtenaren van de instellingen van openbaar nut van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest). Nu u geen ambtenaar bent van het IWOIB, kan deze functie niet door u uitgevoerd worden.

[...]”

3.14. Met een brief van 27 juni 2010 schrijft de verzoeker aan de Brusselse Hoofdstedelijke Regering:

“[...]

Uit de brief van Minister Cerexhe d.d. 23 juni 2010 [...] zou kunnen worden opgemaakt dat hij van mening is dat er uitvoering werd gegeven aan het arrest 196.015. Indien zijn brief zo geïnterpreteerd zou moeten worden dan verzoek ik U om mij het formele besluit houdende de onbevoegdheid van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering over te maken.

Ik verzoek U en indien nodig, maan ik U aan, de aangevatte benoemingsprocedure af te sluiten.

Deze brief moet beschouwd worden als een aanmaning overeenkomstig artikel 14 § 3 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

[...]”

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

4. De verzoeker legt ter terechtzitting een pleitnota neer.
5. De verwerende partij vraagt om deze nota uit de debatten te weren.

Beoordeling

6. Het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State voorziet niet in de mogelijkheid om een pleitnota als een processtuk neer te leggen. Het is de partijen echter wel toegestaan om nieuwe feiten, die een invloed kunnen hebben op de ontvankelijkheid en/of de gegrondheid van het beroep, aan de Raad van State ter kennis te brengen. In zoverre de door de verzoeker neergelegde pleitnota op dergelijke feiten betrekking heeft, kan ze dan ook bij de zaak worden betrokken. In zoverre de pleitnota geen betrekking heeft op dergelijke feiten, maar de neerslag vormt van de uiteenzetting ter zitting, wordt ze niet als een processtuk, maar als een loutere inlichting in aanmerking genomen.

V. Nadere precisering van het voorwerp van het beroep

7. De verzoeker omschrijft het voorwerp van het beroep in zijn verzoekschrift zoals het hiervóór onder randnummer 1 is aangehaald.

In zijn memorie van wederantwoord vraagt de verzoeker evenwel aan de Raad van State om “de afwijzende beslissing om de in 2002 aangevatte bevorderingsprocedure te hernemen, te vernietigen, alsook de daaruit blijkende weigering om de verzoeker te bevorderen tot eerste attaché bij het IWOIB”.

8. Voor zover de verzoeker in zijn memorie van wederantwoord aldus bij de omschrijving van het voorwerp van zijn beroep gewag maakt van “de afwijzende beslissing om de in 2002 aangevatte bevorderingsprocedure te hernemen”, neemt de Raad van State ter eerbiediging van de rechten van verdediging van de verwerende partij aan dat de verzoeker daarmee op geen andere beslissingen doelt dan diegene die hij luidens zijn verzoekschrift bestrijdt.

Voor zover de verzoeker echter in zijn memorie van wederantwoord ook de impliciete weigeringsbeslissing om hem te bevorderen tot eerste attaché bij het IWOIB mede tot voorwerp van zijn beroep maakt, werpt de Raad van State ambtshalve op dat overeenkomstig artikel 2, § 1, 3°, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State het verzoekschrift het “voorwerp van de eis” dient te bevatten.

Te dezen blijkt uit niets dat het de verzoeker niet mogelijk geweest zou zijn de voormelde impliciete beslissing reeds in zijn verzoekschrift mede als voorwerp van zijn beroep aan te duiden.

Ter eerbiediging van de rechten van verdediging van de verwerende partij wordt de voormelde impliciete beslissing dan ook niet als voorwerp van het beroep in aanmerking genomen.

VI. Verzoek tot uitbreiding van het voorwerp van het beroep

9. Met een verzoekschrift van 12 augustus 2010 vraagt de verzoeker aan de Raad van State dat het voorwerp van het voorliggende beroep tot nietigverklaring zou worden uitgebreid tot “het besluit van 23 juni 2010 van Minister Cerexhe houdend de aanstelling van een secretaris van de Raad voor het Wetenschapsbeleid en de daaruit blijkende weigering om verzoekers kandidatuur voor die functie in aanmerking te nemen”.

10. In het arrest Muspratt, nr. 69.884 van 28 november 1997, heeft de Raad van State de voorwaarden waaronder het voorwerp van het beroep tot nietigverklaring tijdens de procedure kan worden uitgebreid, als volgt omschreven:

“Overwegende dat het onderwerp van een beroep tot nietigverklaring kan worden uitgebreid, zelfs ambtshalve, tot de handelingen die er het logische en noodzakelijke gevolg van zijn, zoals de definitieve benoemingen die volgen op toelatingen tot de proeftijd; dat op een bestreden besluit steunende nagekomen handelingen die niet het logische en noodzakelijke gevolg van dat besluit zijn, eveneens nietig kunnen worden verklaard, in welk geval de rechtszekerheid vereist dat ze aangevochten worden binnen de termijn die gesteld is om een beroep tot nietigverklaring in te stellen, hetzij met een verzoekschrift tot nietigverklaring, hetzij met een processtuk dat regelmatig is ingediend binnen die termijn;” (vertaling)

De Raad van State ziet geen reden om in de voorliggende zaak anders te oordelen.

De brief van 23 juni 2010 van de minister van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Wetenschappelijk Onderzoek, waarin de verzoeker de aanstelling onderkent van een secretaris van de Raad voor het Wetenschapsbeleid, evenals de weigering om verzoekers kandidatuur voor die functie in aanmerking te nemen, maakt vooreerst melding van het standpunt van de minister dat de onbevoegdheid van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering om uitvoering te geven aan het arrest nr. 196.015 van 14 september 2009 van de Raad van State rechtstreeks voortvloeit uit artikel 10 van de ordonnantie van 10 februari 2000 houdende oprichting van een raad voor het wetenschapsbeleid van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Voorts wijst de minister in die brief op de bevoegdheid van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering om de personeelsformatie van het IWOIB vast te stellen. De minister brengt tevens de brief van 4 mei 2010 in herinnering waarbij de verzoeker ervan in kennis werd gesteld dat de taken van secretaris van de Raad voor het Wetenschapsbeleid zullen worden opgenomen door een personeelslid van het IWOIB. Ten slotte stelt de minister dat de kandidatuur van de verzoeker voor de functie van secretaris van de Raad voor het Wetenschapsbeleid niet in aanmerking zal worden genomen omdat

hij geen ambtenaar is van het IWOIB.

In deze brief kan, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, geen “aanstelling van een secretaris van de Raad voor het Wetenschapsbeleid” worden onderkend. De “weigering om verzoekers kandidatuur voor die functie in aanmerking te nemen” is er wel in vervat. Deze weigeringsbeslissing is evenwel geenszins een “logisch en noodzakelijk gevolg” van de reeds bestreden beslissingen, noch vindt ze in die beslissingen haar grondslag. Ze is integendeel het resultaat van een op zich staande beoordeling van de functioneel bevoegde minister.

De vraag van de verzoeker tot uitbreiding van het voorwerp van het voorliggende beroep wordt dan ook niet ingewilligd.

VII. Aanduiding van de verwerende partij

11. De verzoeker stelt in zijn laatste memorie dat uit het auditorsverslag blijkt dat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest niet langer bevoegd is voor de uitvoering van het vernietigingsarrest nr. 196.015 van 14 september 2009 van de Raad van State. Hij leidt daaruit af dat het IWOIB als rechtsopvolger van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest moet worden aangeduid als verwerende partij.

12. De verzoeker kan hierin evenwel niet worden bijgevalen. De beide bestreden beslissingen moeten worden toegeschreven aan het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Uit niets -ook niet uit de ordonnantie van 26 juni 2003 houdende oprichting van het Instituut ter bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel- blijkt dat het IWOIB te dezen als rechtsopvolger van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest zou dienen op te treden.

Het Brussels Hoofdstedelijk Gewest wordt dan ook als verwerende partij en als enige verwerende partij in deze zaak behouden.

VIII. Ontvankelijkheid van het beroep

A. Ontvankelijkheid van het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft

Standpunt van de partijen

13. De verwerende partij werpt als exceptie op dat voor zover de verzoeker zijn beroep richt tegen “het besluit van 4 mei 2010 van Minister Cerexhe waarbij de Brusselse Hoofdstedelijke Regering onbevoegd wordt verklaard om uitvoering te geven aan het arrest nr. 196.015”, moet worden vastgesteld dat de Brusselse Hoofdstedelijke Regering in de bedoelde brief van de minister helemaal niet onbevoegd wordt verklaard. Enkel wordt gesteld dat, aangezien het IWOIB werd belast met de waarneming van het secretariaat van de Raad voor het Wetenschapsbeleid, deze instelling uitvoering moet geven aan het voormelde arrest. Het annulatieberoep mist volgens de verwerende partij in zoverre feitelijke grondslag.

Beoordeling

14. In zijn brief van 4 mei 2010 deelt de minister van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Wetenschapsbeleid aan de verzoeker mede dat, aangezien het IWOIB werd belast met de waarneming van het secretariaat van de Raad voor het Wetenschapsbeleid, deze instelling uitvoering moet geven aan het voormelde arrest. Voorts wordt meegedeeld dat binnen de personeelsformatie van het IWOIB niet is voorzien in een voltijdse functie van secretaris van de Raad voor het Wetenschapsbeleid, maar in een deeltijdse en dat werd besloten om de functie niet vacant te verklaren, maar de taken te laten opnemen door een statutair personeelslid van het IWOIB.

Aldus kan in de voormelde brief niet de bestreden beslissing worden gelezen dat “de Brusselse Hoofdstedelijke Regering onbevoegd wordt

verklaard om uitvoering te geven aan het arrest nr. 196.015”. Weliswaar laat deze brief impliciet blijken dat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest niet langer bevoegd is om uitvoering te geven aan het voormelde arrest, maar als zodanig voegt hij niets toe aan de beslissing dienaangaande die vervat is in de brief van 14 april 2010 van de staatssecretaris bevoegd voor het Openbaar Ambt, die de eerste bestreden beslissing uitmaakt.

De tweede bestreden beslissing, zoals ze in het verzoekschrift is aangegeven, bestaat derhalve niet.

15. Daarbij komt nog dat niet kan worden aangenomen dat de tweede bestreden beslissing geacht moet worden niet alleen de voormelde “onbevoegdverklaring” van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest te omvatten, maar ook de beslissing van het IWOIB om de functie van secretaris van de Raad voor het Wetenschapsbeleid niet vacant te verklaren en om de taken van secretaris te laten vervullen door een statutair personeelslid. De verzoeker voert immers geen middelen aan die zonder meer op de laatstgenoemde beslissing kunnen worden betrokken en de onwettigheid van deze beslissing kan ook niet zonder meer worden afgeleid uit de eventuele onwettigheid van de wel uitdrukkelijk bestreden “onbevoegdverklaring”.

16. De exceptie is dan ook gegrond.

B. Ontvankelijkheid van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft

Standpunt van de partijen

17. De verzoeker betoogt dat hij belang heeft bij zijn beroep, nu een vernietiging van de bestreden beslissingen ertoe zou leiden dat de verwerende partij verplicht is om correct uitvoering te geven aan het vernietigingsarrest nr. 196.015 van 14 september 2009. Hij zou dan een kans verkrijgen op een voor hem voordeliger rechtsherstel.

18. De verwerende partij werpt als exceptie op dat de verzoeker géén belang heeft bij zijn beroep. Zij betoogt dat de omstandigheid dat zij niet bevoegd is om uitvoering te geven aan het voormelde vernietigingsarrest niet impliceert dat aan dit arrest geen uitvoering wordt gegeven. Het IWOIB is immers bevoegd geworden voor de uitvoering van dit arrest en heeft er uitvoering aan gegeven, zoals ook blijkt uit de brief van 4 mei 2010 van de minister die bevoegd is voor het Wetenschappelijk Onderzoek. Het door de verzoeker aangevoerde belang is dan ook onbestaande, aangezien er in elk geval rechtsherstel wordt verleend.

Beoordeling

19. Vermits hiervóór onder de randnummers 14, 15 en 16 de exceptie van onontvankelijkheid ratione materiae van het beroep voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, gegrond is bevonden, dient de exceptie betreffende het gebrek aan belang van de verzoeker slechts te worden onderzocht voor zover het beroep gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

20. Opdat een vordering bij de Raad van State ontvankelijk zou zijn, dient de verzoeker bij die vordering een belang te hebben. Daartoe volstaat het niet dat de verzoeker een nadeel ondervindt ingevolge de bestreden beslissing. Een eventuele vernietiging moet aan de verzoeker daarenboven enig voordeel verschaffen.

21. De verzoeker stelt uitdrukkelijk dat hij met zijn beroep beoogt een kans te verkrijgen op een voor hem voordeliger rechtsherstel.

Een eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing zou tot gevolg hebben dat de verwerende partij zich opnieuw dient te buigen over het rechtsherstel na het vernietigingsarrest nr. 196.015 van 14 september 2009 van de Raad van State.

De vraag rijst of de verzoeker hierdoor een kans zou verkrijgen op “een voor hem voordeliger rechtsherstel”.

Te dezen voert de verzoeker wezenlijk aan dat de verwerende partij zich op de door haar aangegeven grond niet onbevoegd kon verklaren om uitvoering te geven aan het voormelde vernietigingsarrest. Indien de argumentatie van de verzoeker dienaangaande zou worden aangenomen en resulteren in de vernietiging van de eerste bestreden beslissing, dan zou het gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest impliceren dat de verwerende partij bij het nemen van een nieuwe beslissing zich niet opnieuw op de aangegeven grond onbevoegd zou kunnen verklaren. De verwerende partij zou dan eventueel tot de conclusie kunnen komen dat zij wél bevoegd is om uitvoering te geven aan het voormelde vernietigingsarrest. Aldus lijkt de verzoeker op het eerste gezicht een kans te hebben op een gunstiger rechtsherstel.

Er moet evenwel rekening mee worden gehouden dat het voorliggende beroep niet ontvankelijk is voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing zoals de verzoeker deze beslissing in zijn verzoekschrift omschrijft. Dit impliceert dat de beslissing van het IWOIB om de functie van secretaris van de Raad voor het Wetenschapsbeleid niet vacant te verklaren, maar de taken van secretaris te laten opnemen door een statutair personeelslid van het IWOIB -beslissing die niet geacht kan worden mede het voorwerp uit te maken van het voorliggende beroep (zie hiervóór randnummer 15) en door de verzoeker ook niet met een afzonderlijk beroep wordt bestreden- niet uit het rechtsverkeer verdwijnt. Dit heeft tot gevolg dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op de functie van secretaris van de Raad voor het Wetenschapsbeleid, aangezien hij geen statutair personeelslid is van het IWOIB.

De voormelde beslissing van het IWOIB blijft derhalve bestaan, zelfs wanneer de eerste bestreden beslissing zou worden vernietigd. Een vernietiging van de eerste bestreden beslissing op grond van het (vierde) middel dat de verwerende partij zich niet onbevoegd kon verklaren op de grond

aangegeven in de brief van 14 april 2009, zou dan ook slechts tot resultaat kunnen hebben dat de verwerende partij zich opnieuw over de zaak buigt en daarbij rekening moet houden met het definitieve gegeven dat het IWOIB inmiddels heeft besloten dat de functie van secretaris niet wordt begeven en dat de secretariaatsaken worden opgenomen door een statutair personeelslid van het IWOIB. Gelet op dit definitieve gegeven kan de verwerende partij niet anders dan te besluiten dat de in 2002 aangevatte aanwijzingsprocedure van een secretaris van de Raad voor het Wetenschapsbeleid moet worden beëindigd. Een vernietiging van de eerste bestreden beslissing op grond van het voormelde middel kan voor de verzoeker dan ook niet resulteren in een “voordeliger rechtsherstel”. Het blijkt bovendien niet dat de eventuele gegrondverklaring van andere door de verzoeker aangevoerde middelen tot een andere conclusie leidt.

22. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet over het rechtens vereiste actueel belang bij zijn beroep beschikt.

De exceptie is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 24 oktober 2011, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

André Vandendriessche